

men at paalægge det som en Tvangsfag, som en nødvendig Betingelse, vilde, troer jeg, i mange Retninger endnu mere vanskeliggjøre et allerede besværligt Maskineri. Man har — og det ikke saa sjældent — fra Finantsudvalgets Side henvendt sig til Revisoratet for at faae Oplysninger til Veiledning under Finantslovens Behandling, og Revisoratet har undertiden — det kunde maaskee have været sleet meget oftere — henvendt sig til Finantsudvalget for at høre dets Formening angaaende de for det tvivlsomme Punkter, og naar de ærede Revisorer ikke have gjort det oftere, saa er det, fordi de ikke have meent at trænge dertil; men dersom de for Fremtiden i en større Grad end hidtil sølte Trang dertil — og det var maaskee godt, om de gjorde det — saa vilde de vistnok ogsaa henvende sig til Finantsudvalget og spørge: hvorledes var det og det meent. Dog vilde dette have langt mindre at betyde, end om de holdt sig til de mange fuldstændige Betænkninger, der ere komne fra Finantsudvalget, hvori paa en ikke uklar Maade, og jævnlig paa en meget simpel og klar Maade, de Grundsætninger ere antydede, der have ledet Finantsudvalget til at indbringe sine Forslag i Rigsdagen. Mig forekommer det meget simpelt, at Revisoratet, betragtede sig som et staaende Udvalg for Thinget, leverer sine Forslag til Rigsdagen paa samme Maade, som Finantsudvalget forelægger Rigsdagen sine Forslag, nemlig til Beslutning; saa kom Revisoratet til at staae ligeoverfor Regjeringen med en langt større Betydning, saa saa man, at det egentlig er Revisoratets Afgjørelser, der blibe dem, som angive

Tonen, dem, hvorefter de endelige Bestemmelser vedtages.

Hvorved er Folkethingets Finantsudvalg kommet til at faae en ikke ringe og almindelig anerkjendt vigtig Betydning? Netop derved, at det ved sin Stilling har sølt sig tvunget til at forelægge Forslag til Beslutninger, og Ministeriet er da kommen til den Erkjendelse, at der i denne Forslagsret til Beslutninger laa en Magt, som fortjente Anerkjendelse. Paa samme Maade vil Revisoratet ogsaa finde Anerkjendelse, naar det selv gjør, hvad det kan, og, om det end koster Anstrængelse og megen alvorlig Eftertanke og Dygtighed, forelægger sine Forslag, ikke i Form af Referater eller Antegninger, men ganske simpelt som Beslutninger, tage i Genhold til de Referater, de have meddeelt Regjeringen og forelagt Rigsdagen. Lad saa Rigsdagen afvige derfra, saa kan man sige, at den selv svækker den Myndighed, den har opstillet, men vær overbevist om, at naar Sagen foreligger paa denne Maade, vilde Afviselserne være sjældne. Da Revisoratet i sin Tid var paa Dmtale, gjorde jeg opmærksom paa, at det forekom mig som en stor Feil, naar man ikke, hvergang Revisionsager bleve forhandlede i Rigsdagen, paa een eller anden Maade gjorde det nødvendigt for Revisoratet at være repræsenteret der, idetmindste ved eet af sine Medlemmer, for at det kunde optræde og være berettiget til at optræde oplysende i Sagen; det forekom mig nemlig, at Sagen skulde plaideres paa deres Vegne, der have dømt i første Instants, inden den høiere Domstol sædte den endelige Dom.